

ΡΥΘΜΙΚΕΣ ΖΩΕΣ

Ἄρμονία τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, ἄρμονία τῶν ἤχων καὶ τῆς γραμμῆς.

Λευκὲς πηγές, λίμνες σταχτιές, γαλάζιοι ὠκεανοί, τοῦ πυκνοῦ δάσους ἢ δροσιὰ καὶ τῆς ἐρήμου ἢ θέρμη,

Πλούσια ζωὴ τῶν ὄντων, ἀτάραχη ζωὴ τῶν δέντρων καὶ τῶν φυτῶν,

Τῆς πεδιάδας ἢ ἀπλωσιὰ καὶ ἡ λιτότης, ἡ ἀπεραντωσύνη τῆς κορφῆς ἐνὸς βουνοῦ —

Σᾶς ἔζησα, ὦ! φυσικὲς καὶ ζωϊκὲς αἰσθήσεις, μὲ πάθος καὶ μὲ ζέση καὶ μὲ μιὰ τόση χαρὰ τοῦ νοῦ, πὺ δ' ἐαυτὸς μου ὀλάκαιρος ἐχάνουνταν μέσα σὲ σᾶς.

Ἄρμονία τῶν ἀντίθετων στοιχείων, ὦ! ἄρμονία θεϊκὴ, μιὰ φλόγα ἐσὺ καὶ μέσα μου τὸ φῶς σου!

Μεταλλικὴ, ἄυλλη, μιᾶς καμπάνας ἢ ἠχηρὴ φωνή, θεϊκὴ μᾶς φέρνει προσταγή, ἡ ἀγάπη μέσα μας ἀγνὴ νὰ ζεῖ.

Ἄπ' τὸ λευκὸ τὸ μιναρὲ ἀνθρώπινη ἀπλώνεται φωνὴ κ' εὐλαβικὰ μᾶς προσκαλεῖ ἡ ἄπειρη καλωσύνη τοῦ Θεοῦ νὰ δοξαστεῖ.

Ἄλλους, τὴν ἴδια ὥρα, στὴν ἴδια στάση, μὲ ἴδια λόγια, ἄλλη φωνὴ διατάσσει ἢ κάθε ἔχθρα νὰ σβυστεῖ.

Σκυφτοί, τυφλοί, μῖσος καὶ πάθος ὅλοι οἱ πιστοὶ καὶ μόνη τους προσευχὴ μὲ αἷμα ἢ θρησκεία τους νὰ σωθεῖ.

Ἄθεος ἐγὼ καὶ μήτε νὰ σκύψω δὲ μπορῶ, μήτε νὰ προσευχηθῶ. Καμιά, γιὰ μένα, μάταιη θεϊκὴ προσταγὴ κι ὅμως, ἀπλή καὶ καθαρὴ, τῆς ἀγάπης ἢ φωνή, ζωντανὴ μέσα μου ἤχει.

Ἄγαπα ὅτι ποθεῖς μὲ μὰ καινούργια πάντοτε δίψα.
(Τὲς ὀρέξεις σου ποτὲ μὴ φοβηθεῖς).

Βλέπε ὅτι ποθεῖς μ' ἓνα καινούργιο πάντα βλέμμα.
(Γλυκειὰ ἢ θέρμη τῆς ὀρμῆς).

Ποτὲ μὴ σταματᾷς ὅσο κρατᾷ ἡ ἐπιθυμία μέσα σου,
ποτὲ πρὶν φτάσεις στὸ σκοπὸ πού γύρευες, πρὶν ἀκόμα
ἐξαντληθεῖς.

Ὅμοιοὶ τῶν φυτῶν οἱ ἀνθοί, ὡμοιοὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ
πέταγμα,

Καὶ πῶς ὡμοιοὶ ἀκόμα τὸ ἡμερο σβύσιμο μιᾶς φωτιᾶς
ὅταν τὸ ξύλο ὀλότελα καεῖ.

Φρόντισε τὴ ζωὴ σου νὰ μὴν τὴ σπαταλᾷς σ' ἀνώφελες
θυσιές, λόγια κοινὰ καὶ μάταιες χειρονομίες.

Κρῦψε βαθυά, ἀμίλητα, κάθε χαρὰ καὶ κάθε λύπη κ'
ὕστερα ζῆσε μ' ὅσες ἀκριβὲς ἔχεις συνάξει ἐπιθυμίες.

Ζῆσε μὲ τὲς αἰσθήσεις τὲς λαμπρὲς πού θὰ σοῦ
γίνουνε θρησκευτιέες, ζῆσε μὲ τὲς θελήσεις τὲς ἀγνὲς δίχως
νὰ χτίσεις ἐκκλησιές.

Καὶ τότε λῦσε τὴ σιωπὴ (δὲν κλαίει τὸ πουλί μίτη
γελᾷ, μόνο σωπᾷ ἢ κελαδᾷ),

Λῦσε τὴ σιωπὴ καὶ μίλησε.....καὶ πές....!

Πόνοι, λύπες, χωρισμοί, ἐλπίδες πού γελάστηκαν και ὄνειρα πού βγῆκαν πλᾶνα,

Ζεστός ἰδρωτας στά μέτωπα τῶν ἐργατῶν και τῆς σκέψης οἱ ρυτίδες,

Τοῦ φονιά τὸ ὄπλο και τοῦ καλοῦ ὁ λόγος,

Κέντημα τῆς σάρκας στῶν ἐφήβων τὰ κορμιὰ και ἄνομη ἀπόλαψη τῶν κολασμένων,

Τοῦ μελλοθάνατου τὸ βογγητὸ και τοῦ βρέφους ἀσυνείδητο τὸ κλάμμα,

Μιὰ ἀνθρωπότη ὀλάκερη ἀνίδη πονᾶ και μήτε ρωτᾶ γιατί, μόνο τὰ χέρια πού ὑψώνει για προσευχὴ σφίγγει και δείχνει στὸ Θεὸ τὴ μισητὴ πυγμὴ!

Μιὰ ἀνθρωπότη ὀλάκερη ἀνίδη πονᾶ και μήτε ἡ νιότη, μήτε ἡ ὁμορφιά, μήτε τοῦ ἡλίου ἡ ζεστασιὰ δὲ συγκαταοῦν τὸ κλάμμα.

Κλάμμα δειλὸ και στεῖρο !

Τοῦ κριθαρένιου τοῦ ζεστοῦ ψωμοῦ ἢ μυρουδιά, τοῦ πηγαίου νεροῦ ἢ δροσιὰ και σὺ ὦ! γλύκα τῆς βραδυνῆς φωτιᾶς στὴν ἤρεμη κοιλάδα,

Χαρὰ τῆς σάρκας στὴν ἀπαλὴ ἀφή, χαρὰ τοῦ νοῦ στὸ γλυκόλαλο τραγούδι, ἐδεμικὸ μεθύσι τῆς ζωῆς,

Σᾶς πνίγει ἄτολμα τὸ ἄσοφο τῆς ἀνθρωπότης κλάμμα.

Μὰ νά! πού πάνω ἀπ' ὅλα, πάνω ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη χαρὰ και πάνω ἀπὸ τὴν αἰώνια λύπη, ἄορατο πλαγᾶται τὸ ἡπιο χαμόγελο τοῦ Βούδα και ὁ καλὸς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ.

«Τότε, ὦ! Βασιλέα, ὁ Θεὸς ἀποκάλυψε στὸ γιὸ τοῦ
» Πριθᾶ, τὴ μορφὴ τοῦ Κυρίου.

» Ἀναρίθμητα εἶχε στόματα καὶ μάτια. Μιὰν ὄψη
» ἀτέλειωτων θαυμάτων. Στολισμένος μὲ ἄπειρα θεῖα χρυ-
» σαφικά, κρατώντας χιλιάδες ὄπλα θεϊκά.

» Ἐὰν ἡ λάμψη χίλιων ἡλίων ἐπρόβαλε ἀξαρνα στὸν
» οὐρανὸ μόνις θὰ ἔφτανε τὴ λάμψη ποὺ ἐκπέμπει τὸ
» μέγα Ὦν.

» Ὅλην αὐτὴ τὴν οἰκουμένη, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ
» τόσα μέρη, ὁ Πανταβὰ τὴν εἶδε μαζεμένη, ἐκεῖ, ὀλάκερη,
» στὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ τῶν Θεῶν».

Ἦβρα σὲ σένα φύση ὅλα τὰ χρώματα, ὅλα τὰ ἀρώ-
ματα, ὅλα τὰ στολισματα, ὅλα τὰ ὄπλα.

Ἦβρα ὅτι κι ἂν ζήτησα νὰ θαυμάσω, ὅλων τῶν
εἰδῶν τὲς ζωές, ὅλων τῶν εἰδῶν τὲς μορφές.

Ἦβρα σὲ σένα φύση τὴν ἀφθαρτὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ
τῶν Θεῶν. *

ΠΟΛΥΣ ΜΟΔΙΝΟΣ

* Ἀπὸ τὴ συλλογὴ ποὺ θὰ κυκλοφορήσει προσεχῶς σ' ἔκδοσιν τῆς Ἐκδο-
τικῆς Ἑταιρείας τὰ «Γράμματα».